

Sygnatura akt VI Ka 806/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 listopada 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Cieślukowski

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r.

sprawy **W. K.** ur. (...) w K.

syna S. i D.

obwinionego z art. 86§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 13 czerwca 2018 r. sygnatura akt VI W 308/18

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw oraz art. 121 § 1 kpw

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 806/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2018 r. sygn. akt VI W 308/18, Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach uznał obwinionego W. K. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw i wymierzył mu karę 500 zł grzywny. Na mocy art. 86 § 3 kw orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy. Na podstawie art. 29 § 3 kw zobowiązał obwinionego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki i opłatę.

Wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżył apelacją obrońca obwinionego.

Zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej względem obwinionego kary. Domagał się zmiany wyroku poprzez złagodzenie kary grzywny i nieorzeczenie wobec obwinionego środka karnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poprawnie przeprowadził wszystkie niezbędne dowody. Nie nasuwa zastrzeżeń także ich ocena a tym samym poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy stwierdza, że wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody zostały przez Sąd I instancji prawidłowo przeprowadzone. Nie budzi też zastrzeżeń orzeczenie o karze i o kosztach postępowania.

Apelujący dopatruje się rażącej niewspółmierności w tym, że Sąd orzekł karę grzywny nie uwzględniając warunków osobistych i majątkowych obwinionego. Wskazał na skromną emeryturę obwinionego, podniósł, że nie popełniał wykroczeń drogowych, choć prawo jazdy posiada od 32 lat, argumentował, że zdarzenie będące przedmiotem postępowania miało incydentalny charakter i dla osiągnięcia celów kary nie jest konieczne pozbawianie obwinionego prawa jazdy. Wskazał też na okoliczność, że leczenie obwinionego wymaga dojeżdżania do lekarza a dojazd komunikacją publiczną niezmiernie utrudniałby mu codzienne funkcjonowanie.

Oceniając zarzut rażącej niewspółmierności orzeczenia o karze i środku karnym należy stwierdzić, że nie jest on zasadny. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że obwiniony rażąco naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykonał manewr skrętu w lewo zajeżdżając drogę pojazdowi poruszającemu się prawidłowo drogą z pierwszeństwem przejazdu i zmuszając go do wykonywania gwałtownego manewru obronnego, co skutkowało najechaniem przez kierującego R. (...) na krawężnik i w efekcie uszkodzeń koła i opony.

Z wyjaśnień obwinionego wynika jasno, że nie widział on pojazdu, któremu drogę zajechał i kontynuował jazdę w przekonaniu, że poruszał się prawidłowo. Doowodzi to tego, że obwiniony nie wykonał czynności warunkujących prawidłowe wykonywanie manewru. W ogóle nie spojrzął w prawą stronę i zajechał drogę wjeżdżając wprost przed maskę pojazdu poruszającego się w tym kierunku, w którym zamierzał jechać obwiniony.

Sąd I instancji zaprezentował w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania kończący się wnioskiem, że obwiniony zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Rozumowanie to jest prawidłowe i nie zawiera luk. Sąd Okręgowy ma świadomość, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi poważną dolegliwość dla obwinionego, znacznie utrudniającą normalne funkcjonowanie w warunkach drugiej dekady XXI wieku. Jednak dostrzega też Sąd Okręgowy to, że orzeczenie zakazu ma służyć temu, by obwiniony w nieodległej przyszłości prowadził pojazd mechaniczny z dużą większą ostrożnością. Trzeba też stwierdzić, że zakaz został orzeczony na najkrótszy okres przewidziany ustawą. Kara grzywny nie jest w ocenie Sądu Okręgowego aż tak dolegliwa, jak wskazuje to apelujący. Obwiniony nie posiada nikogo na utrzymaniu a jego dochody, choć niewielkie, są stabilne. Tak więc orzeczenie Sądu I instancji o karze grzywny i środku karnym, choć niewątpliwe dla obwinionego dolegliwe nie może uchodzić za tak surowe, by nie dawało się zaakceptować.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji było orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem II instancji.